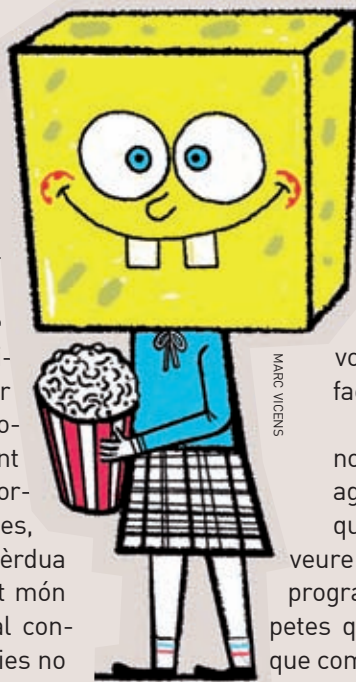

Arraconats de les sales

No és habitual que un articulista es respongui a si mateix. De fet, pot semblar una excentricitat gratuïta, però assumint aquest risc m'agradaria respondre al meu darrer apunt en aquesta revista («Els cinemes han mort! Visca els cinemes!», *Revista de Girona* n. 275), un escrit en què plantejava les dificultats amb les quals es troben els exhibidors per fer tornar la gent a les sales. En aquell article posava de manifest que els condicionants del moment actual els són molt contraris: començant pels enormes preus que suposa la digitalització de les sales, la patacada de la pujada de l'IVA i la conjuntural pèrdua de la centralitat de la sala de cinema en aquest món (el de l'audiovisual), cada vegada més procliu al consum domèstic i individual; aquestes circumstàncies no ajuden a prestigiar la sala de cinema i no engresquen la gent perquè hi vagi de nou. Lluny queden les tardes de diumenge a petits cinemes de poble on es veien obres de Roy Hill, Ford, Leone, Hawks, Coppola i altres mestres amb una normalitat que ara trobem a faltar. Avui les pel·lícules se segmenten en *targets* de públic extrets de discutibles estudis de mercat prèviament amanits amb certs prejudicis, una barreja que ha acabat amb aquella fantàstica circumstància que perme-

tia reunir en un cinema de poble els més cultes, els menys cultes, els més rics i els més pobres per veure junts una esplèndida sessió doble un diumenge a la tarda. Un fet normal que sense saber-ho ni voler-ho es convertia en un fantàstic factor de cohesió social.

Sense cap ganes de posar-me nostàlgic d'un món que a mi ja em va agafar de resquitllada, sí puc afirmar que avui en dia ens veiem abocats a veure el cinema en sales múltiplex que programen en funció del nombre de cripetes que et menjaràs, les lllaminadures que compraràs i les begudes que ingeriràs i, si pot ser, sempre en companyia de menors que t'obliguin a gastar més. Com deia també en el meu anterior escrit, les difícils circumstàncies dels exhibidors ens han portat a estrenes fugisseres i a horaris intempestius. Un fet agreujat per uns cinemes que no compleixen els estàndards de qualitat exigibles per gaudir de l'espectacle. En un recent estudi publicat al bloc *Els bastards* (<http://blogs.elpunt.cat/els-bastards/>) i signat per Jep Soler, ja es feia evident que les sales de les nostres comarques tenien massa errors en la projecció i oferien un servei molt millorable. Amb els preus de les entrades tan alts com els que hem de suportar no es pot demanar que aguantem estoicament un quart d'hora d'anuncis i cinc minuts de tràilers mentre massa sovint ens trobem amb imatges borroses, làmpades deficientes, sons mal equalitzats, sales no insonoritzades, imatges mal enquadrades, formats de pel·lícula mal aplicats i un llarg etcètera de problemes que apareixen durant la projecció i que, quan vols demanar que els arreglin, et vegis obligat a recórrer totes les multisales per trobar algú que hi posi remei. Tots ens hem solidaritzat amb mesures que poden acabar amb el cinema, però també cal que demanem autocrítica a les sales i que el servei hi acompanyi. El cinema és alguna cosa més que un espectacle: és un fet cultural i, en conseqüència, un acte de cohesió comunitària. I cal que entre tots el mimem. No el donem per mort tan de pressa entre tots, i aquí hi sumo uns espectadors massa vegades poc respectuosos. Hem de fer un esforç per salvar la sala fosca de pagament que els Lumière van inventar fa 117 anys. Crec que val la pena.

Pere Vilà. Premis i elogis

La pel·lícula *La lapidació de sant Esteve*, del cineasta gironí Pere Vilà, va guanyar el premi Fipresci a la Seminci de Valladolid i el premi a la millor pel·lícula al festival Regiofun de Polònia. Abans ja va participar a la secció oficial del prestigiós festival classe «A» de Karlovy Vary. Aquest premis i seleccions han anat acompanyats d'elogis de crítica i públic. Vilà és un cineasta atrevit, que ensenya al món una manera de fer cinema poc convencional, un cineasta que fa ús —com molt pocs saben fer— dels silencis i dels matisos en les seves pel·lícules. Una sensibilitat cinematogràfica que ha trobat en les productores Eddie Saeta i la gironina DDM uns audaçs companys de viatge que esperem que recullin grans èxits i garanteixin un llarg camí amb altres projectes. De moment esperarem impacients l'estrena de la pel·lícula.